

Til A. Ørsted. parisden 11te December 1812.

Jeg var just i Begreb med at ville skrive Dig og Sophie et Brev til, fuldt af Bebrejdelser for Eders lange Taushed, da jeg modtog et Brev fra Krumm ^{*1}, der viste mig, at jeg havde Uret. Jeg veed ikke, hvad det er, der ligesom ryster mit hele Inderste, naar jeg hører, at Du er syg; det er, som om Nogen var i Begreb med at ville rive en Deel af mit eget Selv fra mig. I Hverdagslivets jævne Gang forekommer min Kjærlighed til mine Venner, selv til Dig, mig ofte selv kold, ved nogen Begivenhed, lykkelig eller ulykkelig, som afbryder denne [s. 305](#) kjæde, føler jeg, som om bet var mig selv, ben angik. Krum m har trøstet mig meb, at Du var i Bedring; men efter ett saaban Sygbom man bet vel gaae langsomt bermed. Jeg iler derfor at skrive Dig et Par Orb. Jeg vil haabe, at det gaaer Dig som mig, at naar jeg nemlig ikke befinber mig vel, er en Efterretning fra en fraværende Ven mig en Vederqvægelse, og er jeg i Bebring, virker bet meb, som et styrkenbe Mibbel. Men jeg har endnu en Grnbn af mere Vigtigheb, ber bestemmer mig til ikke at opholbe bette Brev efter adskillge andre, som jeg tænker at strive inden næste Postdag Jeg veed, at slige Sygdomstilfælde betage Dig en væsentlig Deel af Dine Indtægter. Jeg veed, at Du altid meb største Anstrengelse søger at indhente bet Forsømte. Jeg frygter endelige, at en saa besværlig Tid som den, ber nu skal være i Kjøbenhavn, vil bestemme Dig til endnu større Anstrengelser. Jeg veed desuden, at Du ikke er ben Mand, ber kan overtale sig til at benytte sin velerhvervede Credit. Alisaa lad mig gjøre Dig et Tilbud, som egentligen burde forstaae sig af sig selv imellem os. Benyt min Kasse. Optag hos Abrahamson, hvad han ikke har sat i Parer. Behøves bet, lad ham sælge Noget. Tag be Indtægter, der vanke for mig i Vinter, brug dem, som om bet var Dine, og forslib Dig ikke Disse Penge behøves saa lidet til et lykkeligt Liv for mig, at jeg ganske kan undvære dem. Jeg kunde aldrig gjøre en skjøttre Anvendelse af bem, end den at sikkre min Broders Liv og Helsen, ingen Anvendelse kunde være mig forbeelagtigere. Jeg seer et heelt skjønt virksomt Samliv ligge udbredt for os; bette maae vi for ingen Priis lade forstyrres. Jeg kjenber Din Delikatesse og frygter, at den vil gjøre Betænkeligheder; men rigtigt forstaaet, bør ben bevæge Dig til at modtage mit Tilbud. Skal det ikke være tomme Ord, at for Venner alt timeligt Gods er som fælles, saa mener jeg, at Du ikke kan afvise mig; thi jeg skulde troe, [s. 306](#) at dersom Venskab og Broderkjærlighed forbinde to Mennesker, saa ere vi saaledes forbundne. Altsaa, benyt Dig af min lille Overflødighed, som om det var Din, og lad derom aldrig være Tale mellem os siden, i hvad for andre Laan vi kunde gjøre hinanden, eller hvad for andre Pengeforhandlinger der kunde komme os imellem. Skulde Du engang faae den Overflødighed, som Dine Fortjenester, ja som blot Dine Anstrengelser i Dine borgerlige Forhold fortjene, nu vel, saa skal jeg ikke vægre mig ved at modtage af Din Overflod.

20

Jeg maa slutte, Posten vil gaae. Lev vel min elstede Anders, lad mig see Dig sund og vel igjen. Hils Sophie tusinde Gange fra mig. Din

H. C. Ørsted.

Om tre Dage sender jeg en heel Pakke af Breve til Sophie, min Fader, Oehlenschläger, Krumm o. s. v.